

nagyon közel erőszakolta magát hozzám, oszt egy kicsit megpreccenttettem.

— Ühm, — roppan a pipaszár a fogak alatt. — Akkor ember vagy, *fiám!*

Ferenc lesüti szemét. S ebben a pillanatban úgy érzi, hogy a túlerő ellen is sikerült megmenteni a becsületes hirnevet.

Gyomai György.

HA VISSZANÉZEK.

*Ha visszanézek, sorsomat
úgy látom: büszke gyorsvonat.
Az életen vágatva rohan át.*

*De ha percekre váltom fel a márt,
Rázós szekérnek érzem
s minden figyelmem arra élezem,
nehogy gödörbe forduljak vele.*

*Pedig nem volna rossz csere,
ha már az út rögös, rideg,
kényszerből így pihenni meg.*

Réz Gyula.

KÖDKETRECBEN.

*Föld színétől föl az égig
az ősz ködből várat épít.
Fala szürke, puha pára,
mit ér, hogyha nincs határa.
Szemem bárhogy is meresztem,
nem tör át a lenge testen.
Egyre szűkebb körbe jár,
ködketrecbe zárt madár.*

*Ha lehunyom, az se vigasz,
kisértetek hada riaszt.
Mult strjából törnek elő,
gyöngye bilincs a szemfedő.
Csúfolódnak, rám vihognak:
nincs menekvés, nem lesz holnap,
bent a mult fog, künt a köd
s tél dermed a köd mögött.*

Réz Gyula.